פה א מיי׳ פ״ח מהל׳

מרומות הל"ב:

מעה"ק הלט"ו: פו ב מיי פי"ג

צמ.

ל) מסחים מה נזיר לז: ובחים לו:, 3) [לעיל סח:], ג) ערלה פ"ב מ"ו, ד) נשם מ"ז], ה) [קרח יח כט], 1) [במדבר יח], 1) [ל"ל ומאה], ה) [וע"ע תוס' זבחים עט. ד"ה אמור], ט) נע"ש רש"י ד"ה כתובן, י) נע"ש לאין, ל) נדף לת. י) נל"ל לאין, ל) נדף לת. ל"ה בס"],

תורה אור השלם

ו. כל אַשֵּׁר יָגֵע בְּבְשַּׂרָה יִקְדָשׁ וַאֲשֶׁר יִנֶּה מִדְּמְה עַל הַבֶּגֶר אֲשֶׁר יִנֶּה עָלֶיהְ עַל הַבָּגֶר אֲשֶׁר יִנֶּה עָלֶיהְ תַּבַבֵּס בַּמַקוֹם קַדשׁ: ייקרא ו כ

מוסף רש"י כל אשר [']יגע בבשרה.

בשר חולין או שלמים שומן אכילמו מרובה מחטאת ונגע בחטאת, כדמפרש להיות שאם פסולה. החטאת, כגון או פסול אחר, היתה פיגול תפסל. אף זו שגלעה ממנה, ואם כשרה. היא מהניא לבולעת המטאת. הימנה לאסור באכילה אלא הימורה שבה. כחומר המטאת שנבלע בה לפנים מן הקלעים ולזכרי כהונה וליום ולילה אחד (פטחים מה.) שהר יש בה עכשיו מילכל (זבחים צז:).

וליגמר מיניה. למשרי אף שאר קדשים בששים או מאה כגון נותר או פגול: להיום למוה. הנוגע בה ובלע ממנה: שאם פסולה. היא יפסל הבולע: ואם כשרה. היא תאכל זום כחמור שבחטאת שאפי׳ הן שלמים אסורין ליאכל אלא לזכרי כהונה ליום ולילה ולפנים מן

הקלעים. שומהכא גמרינן לכל איסורי קדשים דלה בטלי לגמרי: ליגמר מהחי. וליבטלו בק': אלא חדוש הוא. ל"ג אלא: חדוש הוא. כדפרישית דלכתחלה מבטלינן ליה ומייתינן ליה לידי כך בידים: לא נלרכא. זהו: אלא למקום חתך. דבעלמא בכל איסור והיתר המחוברים כגון הוליא העובר את ידו וכגון אבר המדולדל כולן אסורין הכדאמרינן בבהמה המקשה (לעיל דף סח:): להא שמעהא. דרב שמואל בר רב יצחק: למה אמרו. המחמך לאיזו איסור אמרו לתרומה שהמחמץ חולין בשאור שלה או מתבל קדרה חולין בתבלי תרומה או מדמע ומבשל חולין ותרומה יחד שאנו הולכים אחריו להחמיר: למין ומינו. אמרו כן דאזלינן ביה לחומרא כדקתני לקמיה: ולמה אמרו להקל ולהחמיר. שפעמים להחל ופעמים להחמיר: מין הושאינו מינו. על זה אמרו פעמים להקל ופעמים להחמיר: גריסין. חשל פול דתרומה: שנתבשלו עם עדשים. של חולין וטעמנום ויש בהם שטעם תרומה בחולין אע"פ שיש בחולין מאה ואחד חשתרומה דינה לבטל בכך דנפקא לן בספריה) מקראי

מכל חלבו את מקדשו ממנוי שאם נפל בתוכו הרי הוא מקדשו ובתרומת מעשר משתעי קרא שהיא אחד ממאה וקאמר שאם חזרה לתוך התשעים ותשעה מקדשתן מכאן אמרו תרומה במאה עם האסור אסורה במאה והיא מותרת והכא כיון דנותנת טעם אע"פ שיש כאן היתר כדי לבטל איסור אסור דטעמא לא בטיל הרי להחמיר: אין בהן בנותן טעם. אע"פ שאין כאן היתר כדי לבטל מותר דכי בעינן אחד " ממאה היכא דאיסורא בעיניה הוא כגון חטין בחטין או כל דבר שלא נתבשל אבל הכא דליתיה בעיניה לא בעינן אחד ומאה הרי להקל אבל מין ומינו לעולם להחמיר כדאמרינן לקמן דלא מישתרי עד דאיכא תרתי לטיבותא אין נותן טעם ואחד

וליגמר מיניה א גלי רחמנא גבי חמאת יכל אשר יגע בבשרה יקדש **להיות כמוה שאם פסולה תפסל ואם כשרה תאכל כחמור שבה ומאי חזית דגמרינן מהאיך ליגמר מהאי חדוש הוא ומחדוש לא גמרינז אי הכי למאה וששים נמי לא ליגמר אמו אנן לקולא קא גמרינן לחומרא קא גמרינן דמדאורייתא ברובא בשיל רבינא אמר סלא נצרכא אלא למקום חתך דאמר מקום חתך בעלמא אסור והכא שרי יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא אמר ליה אביי וכל איסורין שבתורה במאה והתנן⁰ למה אמרו כל המחמץ ומתבל ומדמע להחמיר מין ומינו להקל ולהחמיר מין ושאינו מינו וקתני סיפא סלהקל ולהחמיר מין ושאינו מינו כיצד יגריסין שנתבשלו עם העדשים אם יש בהם בנותן מעם בין יש בהן להעלות במאה ואחד בין אין בהן להעלות במאה ואחד אסור אין בהן בנותן מעם בין שיש בָהן להעלות במאה ואחד בין אין בָהן להעלות במאה ואחד מותר אין בהן להעלות במאה ואחד אלא במאי לאו בששים

עוברין ובפ׳ שלשה מינין גבי שתי קופות אחת של חולין ואחת של 28 תרומה ולפניהן שתי סאין כו' ופריך מיניה ואי אמרת כזית בכדי אכילת פרס דאורייתא אמאי אמרינן שאני אומר והשתא כי נמי אמרינן כזית בכדי אכילת פרס לאו דאורייתא תקשה ליה אמאי אמר שאני אומר כיון דטעם כעיקר דאורייתא וי״ל דהתם איירי במינו וכן משמע בסוף הערל (יבמות פב:) דמוקי לה ר"ל והוא שרבו חולין על התרומה ומין שלא במינו לא שייך רבוי וא״ת ואי במינו כיון דרבו בטלי להו ברובא אפי׳ איכא כזית בכדי אכילת פרס וי"ל דמ"ת פריך דאי כזית בכדי אכילת פרס דאורייתא יש לנו להחמיר אף במינו ולית לן למימר שאני אומר כיון דלקי בשאינו מינו ומיהו קשה דסוגיא דאלו עוברין (פסחים דף מג:) ודפרק שלשה מינין (מיר דף לה:) אליבא דר׳ יוחנן ור׳ יוחנן מוקי לה בהערל (יבמות דף פב.) אע"ג דלא רבו וא"כ כי נמי כזית בכדי אכילת פרס לאו דאורייתא תקשי ליה אמאי אמרינן שאני אומר דכיון דלא רבו ספיקא דאורייתא היא וי"ל דהוה

ועוד י"ל דהתם איירי בשלא במינו והיכא דאיכא כזית בכדי אכילת

פרס קרי ליה טעמו וממשו והיכא דליכא כזית בכדי אכילת פרס

קרי ליה טעמו ולא ממשו והרב רבי יוסף מאורליינ״ש היה מפרש

דאע"ג דטעם כעיקר דאורייתא לא לקי אטעם אפי׳ שלא במינו

דרבי יוחנן סבר לה כר"ע דיליף טעם

כעיקר מגיעולי עובדי כוכבים וליכא

אלא עשה דתעבירו באש דמלריך

ליבון והגעלה ור"ת השיב לו דאית

לן למימר דאהדרינהו לאיסוריה

כדאמרי׳ בהלוקח עובר פרתו (בכורות

טו:) דתנו הגוזו והעובד פי׳ בפסולי

המוקדשין סופג את הארבעים ואע"ג

דלא נפקא לן אלא מתובח ולא גיוה

אלא היינו טעמא משום דאהדריה

לאיסוריה דלא תעבוד ולא תגוז מיהו

לא דמי כל כך דהתם משמע ודאי דאהדריה והכי קאמר תובח וביחה

התרתי לך בקדשים שהוממו ולא גיזה

והא דקאמר בירושלמי דערלה בפ׳

שני אמר ר' יוחנן כל נותני טעם אין

לוקין עליהם חוץ מנותן טעם דנזיר

י"ל דבהיתר מלטרף לאיסור איירי

דהכי איתא בהדיא בפ׳ ואלו עוברין

(פסחים דף מג:) ובפרק שלשה מינין

(מיר לה:) אמר ר' אבהו א"ר יוחנן

כל איסורין שבתורה אין היתר מלטרף

לאיסור חוץ מאיסורי מיר וקרי ליה

בירושלמי נותן טעם וא״ת אם טעם

כעיקר דאורייתא מאי פריך בפ' אלו

ברובא. כלומר כדחזינן בקרא אחרי רבים להטות. לטעם כעיקר כלומר מה ל דתנא זהו היתר הבא מכלל איסור לאו למעוטי כל איסורין שבתורה אלא לטעם כעיקר כו': ואם רשרה יארל רחמור שרה עם חטאת אפי׳ קרשים שמבשל עם חטאת קו שים שמבשל עם ווטאת יהיו נאכלין לשני ימים ולילה אחד כיון שבשלו ים עם חמאם יהא ואכל ליום כעיקר חשוב: רבינא אמר לא נצוכא אלא למקום חתך כלומר הא דאמריי זהו היתר הבא מכלל איסור דאפי׳ מקום חתך חתך בעלמא אסור כגון . שהוציא עובר את ידו ושחט את אמו ואח״כ החזירה אסור אפי׳ במקום חתך והכא שרי איסורין במאה והתנן כל המתבל במאוז ווווגן כל וופוובל כלומר מתבל בקדרה של חולין מתבלין של תרומה ומחמץ בשאור ונו המה המחמן בשאוו של תרומה עיסה של חולין ומדמע תרומה עם חולין: גריסין שנתבשלו עם עדשים כלומר גריסין של תרומה שנתבשלו עם -עדשים של חולין בין שיש להעלות באחד ומאה כלומר שיש מאה של חוליז לבד מז התרומה י ומאה שאין מאה של חולין לבד מן התרומה אבל

:בנותן טעם

ומאה: התני מיהא דכי לא יהיב טעמא לא בעינן מאה ואחד ובמאי בטיל לאו בששים אלמא שביטולא היכא דליכא טעמא בששים הוא: 63 מלי למימר וליטעמיך וכי האי גוונא יש בכמה דוכתים): בדי רחמנא גבי חמאת בו'. הקשה ר"ת דהאי קרא דחטאת מייתי הכא לטעם כעיקר ובפ׳ אלו עוברין (פססים דף מה) מוקי להיתר מצטרף לאיסור לכ״ע וטעם כעיקר מפיק ליה ממשרת ולר״ע מגיעולי עובדי כוכבים ללך נראה לר"מ דגרסיט הכא לא נלרכא אלא להימר מצטרף לאיסור דבכל ענין החיר הכחוב ואפילו יש חלי זית בעין משמנונית של זרוע על חתיכת האיל שחוץ לרוטב ומיהו א"ל להגיה הספרים דאילא למימר דנקט הדרשה הפשוטה דאי לאו קרא דמשרת ודגיעולי עובדי כוכבים דאתו לטעם כעיקר הוה מוקמי קרא דחטאת לטעם כעיקר ולא להיתר מצטרף לאיסור וכי האי גוונא איכא בכמה דוכחין ועוד י"ל דסוגיא דהכא אתיא כי סוגיא דנזיר פ׳ שלשה מינין (דף ה:)ש דגרסינן התם ורבנן חיפוק להו דהיתר מלטרף לאיסור מחטאת ומשני התם נמי לטעם כעיקר הוא דאתא ואע"ג דמשרת נמי אתי לטעם כעיקר מגרך לריכי דאי כתב רחמנא חטאת הוה אמינא נזיר לא אתי מיניה דנזיר מקדשים לא ילפיטן ואי כתב רחמנא טיר הוה אמינא חטאת מטיר לא ילפיטן דחמיר איסורו דאפי׳ חרצן אסיר ליה: תאכץ בחשור שבח. רבינו חננאל גרים חאכל כחמור שבהן משמע דאיכא חומרא בשלמים דליכא בחטאת כגון שבשל שלמים דאתמול בקדירה דחטאת דהיום דרמינן עלייהו חומרא דחטאת לאסור לזרים לנשים ולעבדים וחומרא דשלמים שאין נאכלין אלא עד הלילה וחטאת של היום זמן אכילתה עד למחר: אלא למקום חתך. דבעלמא אסור כגון שהוליא העובר את ידו לחוך דנפקא לן בפ' בהמה המקשה (לעיל דף סח:) דמקום חתך אסור מדאלטריך פרסה החזיר אכול מקום חתך מכלל דאי לא החזירה אסור וגראה דשאר קדשים כגון חזה ושוק ואימורין שרי נמי מקום חתך שלהם דהא לא אשכחן קרא בזרוע בשלה יותר מבשאר קדשים ואי ילפי בהו מעובר דאסור מקום חתר בזרוע בשלה נמי ליחסר אלא בכולן לא אסר הכתוב מקום חתך דורוע בשלה וחזה ושוק ואימורים לוה הכתוב להסיר ולא מקום חתך והא דקאמר הכא דבעלמא אסור היינו באבר שיצא לחוץ והכא שרי בכל הקדשים ולכך לא פריך הכא מאי חזית דגמרת כו׳ כדפריך אאינך: אין בהם בגותן שעם אע"פ שאין בהן בדי התעדות בותר. פי׳ בחונטרס וכי בעינו מאה ואחד היינו היכא דאיסור בעיניה אבל הכא דלימיה בעיניה לא בעינו מאה ואחד אלמא צ"ל לפירושו להכא מיירי כגון שהסיר הגריסים מתוך העדשים ידאו אי אפשר להסירם שאינו מכירן ואיכא ממשות האיסור היה זריך מאה ואחד וקשה לפירושו אמאי נקט רישא שאור של חטים שנפל לחוך עיסה של חטין דהוי מין במינו אפי׳ בשלא במינו נמי בעינן מאה ואחד היכא דאיתיה לאיסור בעיניה וי"ל דנקט מין במינו דאפילו הסיר אחרי כן השאור בעינן מאה ואחד לבטל אבל שלא במינו לא בעינן ונראה דא"ל לדחוק כן דשאינו מינו בטל בששים כשאר איסורין אפילו איתיה לאיסורא בעיניה כיון דאינו מכירו ובמינו הוא דבעינן מאה ואחד דהא דרשינן בספרי את מקדשו ממנו ממנו שנפל לחוכו הרי הוא מקדשו במינו כתיב: אלא במאי לאו בששים. וא"ת הא דבעל הכא בששים היינו דטעמיה כהן ואפי׳ בפחות היה בטל אי טעמיה כהן ואין נותן טעם ולא כמו שפירש בקונטרס לעילי אבל בסתמא בעינן מאה ואחד לבטלה דהא רישא נמי דקתני אם יש בהן בנותן טעם אסור אפי׳ יש בהן להעלות במאה ואחד על כרחך איירי בטעמיה כהן וי"ל דממשנה יחירה דייק דבסיפא הוה ליה למיתני אין בהן בנותן טעם מותר ותו לא ושפיר ידעינן דאבין יש לו להעלות במאה ואחד

ובין אין לו להעלות במאה ואחד דארישא קאי אלא להכי הדר חנא לאשמועינן דבבניר ממאה ואחד יש שיעור לבטל נחינת טעם:

שימה מקובצת לן גלי רחמנא גבי חטאת. נ״ב עי׳ תוס׳ זבחים דף צח ע״א ד״ה מה: **כֹ** ואם כשרה היא תאכל זו שנגעה בהיחורות (ג' בהכאר בהכחור: ג' בהכאר גמרינן. נ"ב עיין רש"י זבחים דף צו ע"ב ד"ה עד שיבלע: דן כדאמרינן . בבהמה המקשה וכלישנא קמא ואליבא דר"ש בן יוחי דאמר מבשל לה והדר מחתך לה: להא שמעתא וכו׳: **ל**] מין . ושאיוו מיוו למיז רשאיוו מינו אמרו כן: ו] גריסין פולין דתרומה: ז] ויש י ייט חרומה רחוליז. ליבטל: **ט**ן ובמאי בטיל לאו בששים אלמא כי לא

רבינו גרשום ליגמר מהכא. כלומר מז הזרוע בשלה: אלא חדוש

הוא כו'. כלומר חדוש הוא

שאיסור נתבשל עם היתר . [נתבשל] עם החולין ואינו אוסרו: דמדאוריית׳ בטל . אמר רבא לא נצרכא ואלאז לא נצרכא אלא למקום בכלל התרומה יש מאה אסור לפי שיש באיסור